

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica del Fabbri št. 2. III.Tja je treba nasloviti vse roko-
pise, ki naj se objavijo v listu.Rokopisi se ne vračajo. —
Nefrankirana pisma se ne spre-
jemajo.Poštno-hranilišnega računa
št. 64439.

ZARJA

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica delle Poste št. 9. Spre-
jema naročnino, inserate in
reklamacije. Naročnina „Zarje“
je za vse leto naprej po pošti
K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za
enostopno peti vrsto. Pri več-
kratnem objavljenju primeren
popust.

Goriška politika.

(Glas vprijočega v puščavi.)

Deželnozbornske volitve na Goriškem so končane. Le v slovenskem delu dežele bo radi smrti poslanca slov. ljudske stranke g. Jeriča iz Kobdila potrebna nova volitev. Pokojni poslanec Jerič je bil prvi, ki je prišel „čisto“ skozi, vsi ostali poslanci splošne kurije so prišli le skozi ožje volitve v deželni zbor. Dasi pomeni smrt ranjkega Jeriča bridko izgubo za slov. ljudsko stranko, ostane vendarle političen položaj na Goriški nespremenjen in to tembolj, ker upamo da dobi pokojni Jerič v decembru vrednega naslednika. Važno je na Goriškem sedaj vprašanje:

Kdo bo deželni glavar?

Po navadi je bil dosedaj na tem mestu Italijan in sicer glava liberalne stranke Pajer. Opravičeno bi bilo, da bi prišel vsaj alternativno (menjaje se) na to mesto tudi Slovenec. Le radi enega razloga se ne moremo ogrevati za slovenskega deželnega glavarja. Pajer je bil namreč razdelil s pomočjo svojih somišljenikov goriško deželo tako „kunšno“, da imajo Italijani vedno enega poslanca več kakor Slovenci. Ko bi bil Slovenec deželni glavar, bi kot predsednik ne glasoval, pri čemer bi imeli Slovenci en glas manj, Italijani pa en glas več, kar bi pri raznih narodnih vprašanjih ne bilo ravno dobro. Razmerje bi bilo 13 proti 15. — Po evropskih običajih se določi deželni glavar iz one stranke ali skupine, ki ima večino v dotičnem zakonodajnem telesu.

Kaka bo pa večina v deželnem zboru?

Večino imajo že katoličani; če se le združijo katoličani slovenske in italijanske ljudske stranke v eno skupino, pa so liberalci v manjšini. Nekateri listi so sicer pisali, da do take združitve ne pride, ker da obstojijo v vodilnih krogih neka „osebna nasprotstva“. Tudi mi v Trstu znamo, da v Gorici že nekaj let nekateri ljudje niso imeli bolj pametnega dela, kakor zbadati proti dr. Faidutti, misleč da mu bodo zbili mitro z glave. (Dr. Faidutti pa jo nosi še vedno, drugi pa..... čakajo!) O teh rečeh so prišli svoj čas v Trst ne samo „glasovi“, ampak še kaj več. Da povemo odkritosrečno svoje mnenje: za take malomestne osebne guerille*) imamo mi le pomilovalen posmeh. Ako bi pa take guerille bile krive, da tipki katoliško načelo, za katero so se borili slovenski in italijanski volilci, tedaj bi morali Goričane le pomilovati, da ne razlikujejo niti v najbolj resnih časih osebe od načel! Vemo iz zelo verodostojnega vira, da

slovenska in italijanska duhovščina

želi enotno postopanje obeh katoliških klubov. Ker so pa nekateri godrnjali, češ prošt

*) Guerilla (čitaj gerilja) je španska beseda in pomeni mala vojska. Španjoli so se od nekdaj radi bojevali v malih gruclah. Na ta način so celo Napoleona premagali.

LISTEK

Prvič med Indijanci ali Dožnja v Nikaragui.

Spisal Josip Spillmann iz dr. J. - Prevel K. S.

Ponatis iz „zbirke Spillmannovih povesti“, ki izhajajo v zalogi „Katoliške bukvarne v Ljubljani“.

„Kaj pravite k pridigi vašega kaplana na ladji?“ vpraša namestnik kapitana.

„No, on govori kakor pravi goreči apostol, in to mi ugaja. Jaz menim, da bom dobro izhajal z njim,“ odvrne Gil Gonzalez.

„On govori drzno, kakor norec, hočete reči! Bil je zadnji čas, da je končal, sicer bi mu jaz zaklical Amen! Vesel sem, da ne iznebim tega starca. Le pustite ga, naj pridiguje in kršči, kolikor mu drago, če nam pusti zemljo in zlato, za kar sem dal zgraditi to ladjo. Sedaj pa na lov, da gremo z „Rozarijem“ v njegov element.“

Na lestvi sprejme namestnika in kapitana zgraditelj ladje in dečka hočeta visoka gospoda pozdraviti s svojimi nagovori; toda zlovoljen Pedrias prekinje Alfonza že pri prvih besedah:

„Imamo že dovolj ene pridige, vajine vence pa obdržita le sama za se!“

„Postavite jih na oltar naše ljube Gospe,“ reče prijazno kapitan. „In sedaj je-li vse pripravljeno, da se spusti ladja v morje?“

dr. Faidutti hoče biti vse, tudi deželni glavar, povemo, da znamo tudi, da

Dr. Faidutti noče biti deželni glavar, ker je pred kompetentnimi činitelji izjavil, da on tega mesta ne želi in bi ga tudi ne sprejel. Kot kandidat za mesto deželnega glavarja pride torej v poštev od slovenske strani Dr. Gregorčič, od italijanske strani pa Dr. Bugatto ali pa Gasser. Naj bo ta ali oni, na vsak način glavar ne sme biti kak liberalec, naj bi se klical tudi Pajer! Tuintam se sliši očitiranje, češ Dr. Faidutti je Italijan in da bi ga torej Slovenci ne videli radi na predsedniškem stolu. Seveda je dr. Faidutti Italijan, saj so ga volili italijanski volilci, Dr. Gregorčič je pa Slovenec, sicer bi ga ne bili Slovenci volili. Če imamo opraviti s postenim, katoliškim, možem, ne pride njegova narodnost toliko v poštev. Če pride slučajno do takega narodnostnega vprašanja, ali niso takrat poklicane prav one stranke, ki stojijo na katoliškem načelu, da v krščanskem smislu rešijo tudi taka vprašanja? Tu pač velja pravilo: v potrebnih stvarih se združimo, v dvomljivih pustimo prostost, v vsem pa ohranimo ljubezen! Mari bo za Slovence boljše, če bo

Pajer deželni glavar?

Mari bo Pajer kot voditelj italijanskih liberalcev v krščanskem duhu in smislu reševal narodna vprašanja? Mari je Pajer prijatelj Slovencev? Od kdaj? Mari pa njegova liberalna stranka zastopa interese ubogega kmeta? Mari bodo Bombig, Pinausig, Venier s Pajerjem vred branili pravice cerkve v šoli? In kaka uprava je bila pod liberalnim režimom na Goriškem? Sezidali so n. pr. norišnico, ki je stala ogromne svote, umobolne pa morajo prevažati z velikimi stroški dežele iz Gorice v Italijo, med tem ko leži tam pri St. Petru nova bolnišnica že toliko časa prazna kar nosi, kakor pravijo, 80 tisoč K obresti na leto — seveda ne deželi. Zato so dolžni

katoličani obeh narodnosti

postopati enotno v deželnem zboru. Deželni šolski svet naj bo po možnosti vseskozi katolišk, uprava naj se vodi po načelih krščanske sociologije, ker davkoplačevalci nimajo denarja za bolnišnice, ki leže potem prazne.

Osebna vprašanja

ne smejo biti za katoličane nikak zadržek, ko gre za uresničiti oni program, ki ga nam je začrtal skupni Oče vseh katoličanov, Pij X, ko je rekel: Obnoviti vse v Kristusu!

Milo nas prosijo.

Nedeljska „Edinost“ se milo joka: „Ne igrajte se ognjem! Gonja, ki jo že nekaj časa uprizarjajo nekateri mlajši duhovniki proti naši narodni stranki v Trstu, proti našemu političnemu vodstvu in proti listu „Edinost“, postaja vedno manjše izbirna v

„Vse, gospod. Kakor hitro so vojaki na krovu, lahko ukažete.“

Ko se vojaki, 150 mož in 50 pomorščakov, ukreajo in se postavijo na zadnji konec, gre namestnik s kapitanom in odličnejšimi častniki na sprednji del ladje. Potem pokleknejo, kakor je bila navada, vsi na tla in zmoliyo glasno očenaš in česčenomarijo. Nato vstane Don Pedrias, potegne svoj meč in zakliče: „V imenu božjem — plavaj ladja!“

S trušcem odpadejo vse ovire, ki so zadrževale ladjo; hkrati steče onih 200 mož z glasnim klicem iz zadnjega dela na sprednji del, vse gre na svoj določen prostor in se začne gibati, ladja pa se počasi pomika in drči vedno hitreje in hitreje v vodo, ljudstvo pa veselo vriska in poje. Zdj se dotakne privikrat s svojim sprednjim delom valov in šumeč zdrči „Rozarijo“ v morje ter se globoko potopi s prvim koncem v vodo. Toda hitro se zravna ponosna stavba in ladja naredi pokorna krmilu polkrog. Na najvišjem drogju pa zavihra katoliška zastava; gromče pozdravijo topovi novo ladjo na bregu, in gromče odgovori „Rozarijo“ s svojimi topovi.

„Živio Rozarijo! Sreča in blagoslov s teboj!“ doni od ladje in od brega.

„Naj prinese njegova prva pot Španski srečo in čast!“ zakliče kapitan.

„In blagor mnogim neumrjočim dušam!“ dostavi o. Bobadila.

2. Odhod.

Naslednje dni se je veliko storilo. Postavili so jambore in jih nataknili na vrvi. Tesarji

sredstvih. Prsti nas srbe, da bi se direktno obrnili do nekaterih oseb, ki z fanatizmom, kakor da gre za najplemenitejšo početje, delajo na to, da bi izzvali tu medrebojen boj po žalostnih izglelih na Kranjskam, Goriškem, in Štajerskem.... Ali mi se zavedamo in imamo vedno pred očmi rugododne sovražnike, ki komaj čakajo trenutka, ko bi nam razdvojenim nogli zasadili nož v srce.... Žalostno je, da mladim gospodom srce ne čuti večine tega našega razloga.... iz tabora teh mladih gospodov odmeva klic, parola: bratu nož v srce! Dalje joka „Edinost“, da če se nam posreči podreti to, kar so narodnjaki sezidali v teku let, ne bomo ni dediči, ampak Italijani.

Tako jokanje smo že tako vajeni slišati, da nas kar nič v srce ne gane in si se te solze prav lahko prihranijo za poznejše čase. Jenjajo naj narod pohujševati z gonjo proti cerkvi, naj bodo pravi narodnjaki, ne samo za žep, skrbijo naj za zdrav ljudski napredek na gospodarskem in izobraževalnem polju, pa smo kmalu prijatelji. Dokler pa bodo proslavljali v mednarodnem objemu z vsemi framazoni sveta največje brezbožne kot svoj vzor, dokler se bodo upali napadati čistega in svetega moža, škofa, ki je v pravno in zdravstveno povzdigo naroda spisal poučno knjigo za zakonce, od druge strani pa molčali, ko se mladina zastruplja z ostudno zeleno brošuro (knjižico), toliko časa bote zatonj jokali po slogi, ne bote jo čakali. Naše geslo ni: „bratu nož v srce!“, ampak: pohujševavecem naroda nož v srce!“

Sploh pa kaže gornja posebno mila prošnja, da ne more biti gospodom kaj posebno lahko pri srcu. Kdo ne spozna iz teh jokajočih vrstic, da bi ljudje pri „Edinosti“ raji kakor vse na svetu videli, da bi jih mi pri miru pustili in da bi oni čisto nemoten širili v ljudstvo svobodomiselnega rrrerovskega duha? Bere se tudi med vrstami, kako pristaši „Edinosti“ in tržaški takozvani narodni voditelji s strahom uvidevajo, da ljudstvo spregleduje. Povsem naravno, saj je nemogoče, da bi krepke, jasne in odločne besede v „Zarji“ ostale pri ljudeh brez uspeha. Zato so začeli zdaj z milimi prošnjami. Da prišlo je že tako daleč, da prihajajo člani in agitatorji narodne delavske organizacije osebno v naše uredništvo prositi naj jim povemo vsaj začetno črko imena svojega dopisnika iz delavskih krogov, in naj vendar prenehamo s to gonjo proti njim! — In vse to dela en listič, krog njega pa pol tucata „klerikalcev“ in to proti ne vemo že koliko tisočim organizirancev! Prav hvaležni smo pristašem „Edinosti“ in narodne delavske organizacije, da sami tako lepo in jasno kažejo ljudstvu, da se mora na naši strani bojevati neka nadnaravna moč, ker sicer si ni možno razlagati tega strahu in teh solza!

Usmilijo pa se nam gospodje pri „Edi-

s pomorščaki vred so pritrdili jadrnice in jadra in nategnili razne debele vrvi, vojaki so pa na čolnih prevažali topove, puške, strelivo, jed in pijačo in druge stvari na ladjo. Ko pa so z vsem delom končali, tako da bi ladja lahko že drugi dan odpelala, so napravili slavnostno pojedino. Novi kapitan je pogostil v svoji z venci in zastavicami okrašeni kajuti (izbica na ladji) namestnika, duhovnike, častnike in bogatejše panamske trgovce, vojake, mornarji in tesarji so se pa gostili na odprtem krovu in pili močno špansko vino, ki jo je jim dal Don Nunez, kakor je bil obljubil. Solnce se je že potapljalo v morje, ko je bila pojedina končana in je Don Pedrias z gosti zapustil ladjo.

Še enkrat reče namestnik kapitanu: „Spominjajte se vedno, kar ste mi prisegli, in naredim vas bogate in mogočne; drugače se pa bojte moje jeze!“

„Vaša nezaupljivost bi me morala pravzaprav razkačiti,“ odvrne kapitan. „Toda v spominu imam hude izkušnje, ki so vas doletele, zato le ponavljam: Če mi Mati božja izprosi srečno pot in najdem na severu zlato deželo, izpolnim sijajno svojo viteško častno besedo.“

Namestnik se poslovi in se obrne v spremstvu veliko ljudi k trdnjavi. Kapitan pa gre na zadnji del ladje in gleda, kakšen je veter in vreme. Nobenega oblaka ni videti na modrem nebu; gore v ozadju Paname se svetijo v večerni zarji, morje v zalivu s svojimi čarobnimi otoki pa leži mirno in se sveti od zahajajočega solca. Le zastavica na najvišjem jamboru nalahno plapolja.

„Vreme se drži in sapa je v tem letnem

nosti“, da jih že toliko časa „prsti srbe“, ker bi se radi direktno obrnili do nekaterih mlajših duhovnikov in jih okrecali, kakor jim srce narekuje. Če imajo morda tako obljubo, da bodo v pokoro za svoje grehe trpeli do srbenje prstov, jih mi prav lahko in radi brez vsakega posebnega polblašenja odvežemo te obljube. Le korajžno jih dajte te mlade fanatike, brez pardona! Bičajte jih po svojih predalih, vlačite jih po sodnijah, vrzite jih v ječe, počnite z njimi, kar vam drago in prepričali se bote, da je v nas nekaj višjega: ljubezen do svete stvari, vsled katere se nikdar ne uklonemo pred vami! Lahko ugonobite sedanje mlade bojvnike, to pa vedite, da dediči ne bote vi, ampak probujeno katoliško slovensko ljudstvo na tržaškem! Zato le hitro na delo, da čim prej zasije ta od nas in vseh ostalih slovenskih bratov toli zaželjeni dan!

Narodno izdajstvo Sokolov.

Že večkrat smo morali pisati proti Sokolom kot predstraži svobodomiselnosti in brezboštva. Danes moramo svariti tržaške Slovence pred Sokoli kot ljudmi, ki prodajajo svojo narodnost za profit.

Sokolska misel je med našim narodom hudo osramočena. Po nauku Tirša, ustanovitelja Sokolov, naj bi Sokoli žrtvovali vse za narodnost, izvzemši svojo čast, sedanji Sokoli, nevredni sinovi svojega očeta, prodajajo svojo narodnost tja, kjer kaže kaj okroglega pod palec. Zastava slovenskih Sokolov je zdaj vnovič omadeževana z narodnim izdajstvom, tako da ni več čista trobojnica, ampak le umazana cunjica. Kaj pa se je zgodilo?

Sokoli imajo svoje staroste ali poglavarje. Samoposebi umevno mora biti tak starosta narodno neomadaževan mož, da more še načelovati Sokolom, kojim gre narodnost baje nad vse. Kakšne staroste pa so imeli Sokoli do danes? Starosta Ivan Hribar se je zvezal z Nemci in jim podpisal pogodbo na škodo slovenske stvari. Starosta Ivan Tavčar je sedel že dvakrat in sklenil pismeno bratovščino z najhujšimi kranjskimi Nemci. Za njima je prišel sedaj starosta dr. Oražen. Ta mož je po lanskem 20. septembru tako vpil nad Nemci, da bi človek mislil, da jih bo do zadnje kosti pohrustal. Takrat je kričal, da treba Nemce in njih kapital iz dežele pognati in da je treba za narod vse žrtvovati. Sedaj pa je svojo pivovarno brez potrebe prodal v nemške roke in napravil s to kupčijo zase lep dobiček. Tako je storil škodo naši narodni posesti, navezal slovensko občinstvo na konsum nemškega pridelka in mnogo slovenskih krčmarjev spravil pod upliv nemškega kapitala. To je velik naroden greh!

Ko je ljubljanski „Slovenec“ opozoril javnost na ta sramoten čin, se je dr. Oražen vendarle nekoliko sramoval in se čutil nra-

času tudi stalna, kakor mi pravi moj pilot (ki vodi ladjo). Brez velikega truda bomo prišli ob obali proti severozahodu. Da bi le mostvo ne bilo bolj nezanesljivo nego sapa in vreme! Med vojaki sem videl marsikak obraz, ki ne razodeva nič dobrega. Nekateri so res pravi junaki, toda žalibog sposobni za vsako grozodejstvo in nagnjeni k upor, če se jim vsega ne dovoli, kar požel njih strastna narava; to pa ni častno za krščanstvo. In njih poglavar Montoja, pijančevanju in vsem slabim strastem vdan! Vedno bom moral imeti oči odprte. Da bi razum o. Bobadila imel le še eno samo dušo na krovu, kateri bi lahko vse zaupal! Duhovnika se še boje. Krmar Blaž Rus je priden deček; tudi častnika Hurtado in Mahuka se mi zdita zanesljiva; z njimi se hočem sprijazniti in pobratiti. — Marija, pomagaj mi!“

S takimi mislimi gre Gil Gonzalez proti stopnicam, da bi še enkrat pregledal vso ladjo, predno pojde k počitku. Tu mu zastavi pot Alfonz Nunez, ki se je preoblekel v mornarskega učence, in ga prosi za dovoljenje, da sme z ladjo. Deček, ki je bil za svoja leta velik in močno vzraščel, je ugajal s svojim obličjem kapitanu, in že ga je hotel sprejeti za služabnika ali mornarskega učence, ko se spomni, da je eden izmed onih dveh dečkov, ki sta hotela pozdraviti namestnika pri prihodu.

„Ali nisi ti sin Don Nuneza, ki je zgradil Rozarijo?“ zakliče kapitan. „Zakaj si se tako osemil? Aha, oče pač niso zadovoljni, ti se pa hočeš kljub njihovi prepovedi na ta način peljati z ladjo.“

„Jaz mislim, da to ni nič nečastnega,“ zastoka Alfonz in polije ga rdečica.

no prisiljenega odložiti mesto staroste Sokolov. Dr. Oražen je namreč mislil, da je v Sokolih še kaj Tišovega duha in da ga bodo Sokoli na občnem zboru morda odstavili, zato se je rajši sam odpovedal časti sokolskega staroste. V tem smislu je tudi pisal podstarosti dr. Rybarju, ki ga je zastopal v odborovi seji in na občnem zboru.

Kaj so pa storili Sokoli vzlic takemu narodnemu izdajstvu? So-li na občnem zboru, kakor bi bili morali, takega človeka ne le odstavili od starostove časti ampak sploh vrgli ven iz sokolskih vrst? Kaj še? Tajnik je na občnem zboru dne 7. t. m. predlagal, da se dr. Oražen zopet izvoli za starosto. Dr. Rybar, podstarosta Sokolov, je podpiral predlog in izjavil, da bi vsakdo na dr. Oražnovem mestu tako storil, kakor Dr. Oražen. Zaklical je tudi: „Kdor je brez narodnega greha, naj pobere prvi kamen, pa naj ga vrže vanj!“ Pa noben Sokol se ni upal pobrati kamna! Noben Sokol se ni čutil prostega narodnih grehov. Živio-klici na dr. Oražna so uglasili svojo vest; dr. Oražen je postal zopet njihov starosta.

Pečat večne sramote so si pritisnili na tem občnem zboru Sokoli na svoja nekdanja narodna čela. Takih narodnih bojevnikov se naši narodni nasprotniki nimajo prav nič bati. Naj nam pokažejo Sokoli Orla, ki bi kaj takega naredil in bi bil sposoben kaj takega odobravati. V naših vrstah ni narodnost le na jeziku, ampak v dejanjih in resničnih žrtvah za narod. Narodništvo Sokolov je iz žepa v žep. Sokoli nimajo vprašanja narodnosti niti ziniti in se ne smejo med poštenimi narodnjaki niti prikazati. Ko je na Češkem Dr. Pražak, samo kot odvetnik za svojega klienta, posredoval pri prodaji enega posestva Nemcem, ga je češki narodni svet soglasno izključil iz svoje srede. Krivda dr. Oražna je stokrat večja, zato je pa tudi slovensko sokolstvo stokrat nižje, ker je izvolilo dr. Oražna zopet za svojega starosta.

Vsa ta umazana afeta je za nas tržaške Slovence lep nauk. Poprimimo se ga in ne pozabimo ga nikdar. Voditelji tržaških Slovencev so po večini Sokoli in niso brez narodnega greha, ker se ne upajo zaginati ni enega kamna proti dr. Oražnu. „Edinost“, ki se vsa cedi narodnjstva, molči kot grob k takemu narodnemu izdajstvu, kakoršno se je zdaj pripetilo v sokolskih vrstah. Kaj naj pa tudi reče? Saj so njeni pristasi, — po besedah brata dr. Rybarja pripravljeni po potrebi isto storiti kar je zagrešil dr. Oražen. Recimo, kakor so pisale „Deutsche Stimmen“ za Nemce, tudi mi od svoje strani: Takih Sokolov se naši Italijani nimajo bati. Radi njih nas bodo lahko mirno pohrustali. Klientela in mošnja, to dvoje komandira še do danes nad tržaškim lažinarodnjastvom!

V okolici so se začeli ustanavljati sokolski odseki. Kakor smo do zdaj svarili pred njimi iz verskega stališča, tako bomo morali v bodoče svariti tržaške in okoličanske Slovence pred Sokoli tudi iz narodnega stališča. Kjer se bodo v naši lepi okolici in drugod ustanavljali sokolski odseki, tam bomo morali klicati svojim rojakom: Pazite, da se ne s sokolsko srjaco zapase k vam tudi koristolovje in narodno izdajstvo! Kdor ima še kaj narodnega ponosa, pa č od Sokola!

Širite ZARJO

„Odkritosrčnost je bolj častna!“ reče kapitan. „Sedaj seveda niti govora ni o tem, da bi te vzel seboj brez očetovega dovoljenja. Takoj se mi preobleci in pojdi domov! Brez očetovega blagoslova se ne sme nastopiti nobene vožnje po morju.“

S temi resnimi besedami popusti kapitan dečka, da s svojim prvim častnikom, ki je pravkar pristopil, še enkrat pregleda vse prostore na ladji. Komaj pa izgineta po stopnjicah navzdol, zacepta Alfonz ježno z nogo po tleh in reče: „Zdaj pojdem pa še nalašč z ladjo!“ Nato poišče svojega prijatelja, prvega krmarja Blaža Rusa, ki mu je preskrbel mornarsko obleko! Blaž, ki je pogledal precej globoko v kozarec, sprejme dečka židane volje.

„Torej ne bo nič!“ reče smeje, ko mu pove deček pogovor s kapitanom. „Zdaj ti ne ostane drugega, nego skesano poklekni pred gospoda papana —“

„Tega pa nikdar!“
„Ali pa okusiti konec debele vrvi.“
„To pa gotovo ni dobro in zelo boli?“
„Da, ljubeček moj, to boš vriskal. Vendar umrl ne boš na tem in prej ali slej se moraš seznaniti s to jedjo, če hočeš postati pošten pomorščak!“

„Jaz se popeljem z ladjo!“ reče svojeglavni dečko. „Kaj pa, če me potem, ko prestanem kazen, pošlje kapitan po čolnu v Panamo?“

„Tega se ti ni treba bati, ko smo že čez rtič Mala. — Zlezi tedaj v mojo kajuto in bodi miren in tiho, dokler te pokličem. Pa glej, da me pozneje ne izdaš kapitanu, če ne, gorje meni in tebi!“

Po teh besedah zleze Alfonz v krmarjevo kajuto v neko skrinjo, napolnjeni krmar pa gre smeje k svojim tovarišem

Deževen dopis.

Dne 31. okt. so otvorili društveni dom gospodarskega in konsumnega društva v Kortah na Kopersčini. Ta dan je bilo neugodno, deževno vreme. Vendar so vkljub temu prišli k otvoritvi vsi trije povabljeni deželni poslanci: Mandič, Pangerc in Valentič. To okolnost bi vsak pameten dopisnik le enkrat napisal, oziroma vsako pametno uredništvo bi to okolnost le enkrat v istem dopisu pustilo tiskati. V nedeljski „Edinosti“ pa je v enem dopisu ta junaški čin poslanev, da se namreč niso ustrašili dežja, nič manj kot osemkrat na različne način proslavljen. Tu beremo z vsemi slovničnimi pogrčki: 1) Dež je lil kakor bi bil naročen in kakor da noče, da naše ljudstvo nima sreče videti može, ki si jih je zbralo svojimi zastopniki. 2) Ves teden pred prihodom niso povpraševali drugega, nego: pride-li eden, dva ali vsi trije? 3) Pa ono neznosno vreme na dan prihoda! Ta negotovost je mučila vseh, ki jim je bil javljen prihod naših poslanev. 4) Junaki naši so pokazali, da se ne strasio takih vremenskih neprilik. Dospela je vsa trojica, kakor obljubljeno. 5) G. Valentič je moral uro dolgo pot hoditi peš ob vsem naliču dežja. Več truda, toliko več pohvale! 6) G. učitelj Orel je otvoril shod pozdrvivši gg. poslance, ki se niso splasili (!) takega vremena. 7) Oglasil se je domači g. učitelj, opetovaje, koliko truda je stalo gg. poslance, da so dospeli le-sem. 8) Streljanje iz topičev jim je javljalo, da so naši zastopniki med nami, ker zjutranje nemilo nebo jim je prerokovalo, da o takem vremenu se ne spravi niti pes iz hiše.

Tako se glasi v nekaterih izbranih potezah ta deževni dopis. Človek ne bi niti verjel, da je možno nakopičiti v enem samem članku toliko praznih besed, če ne bi čital črno na belem. Ne vemo, se je li hotela „Edinost“ norčevati iz svojih čitate-ljev ali iz poslanev, o katerih pove ob koncu vseh slavošpevov, da imajo nekaj več korajže, kakor en pes!

Pa pustimo to in pogledajmo dalje. „Edinost“ hvali poslance: „da so šli popoldne 9 pol tretji uri v cerkev k blagoslovu, kar je zelo blagodejno vplivalo na vse vernike... in kar je zelo povzdignilo čast in ugled naših poslanev, katerim se je ob času pred volitvami hotelo vbijati dvom o vernosti gospodov, katerim imajo poveriti svoje glaso-ve. Ta dvom jim je minil in upamo, da sedaj, ko so videli svoje poslance iz lice v lice, videli njihovo krščansko vedenje, slišali njihove jedrnatе govore, in kako hi se zavzeli, ako bi nastopil čas, da bi bilo treba potegniti se tudi za čast vere, kateri pripadamo, — upamo sedaj, da se izvestni može ne bodo potegovali tudi nadalje za bolj krščanske može, nego so naši izvoljeni poslanci.“

Tako „Edinost“ v svojem skrajno hinvavskem slogu. Odkritosrčno povedano, mi se ne bi upali tako, kakor „Edinost“, vsem trem poslancem očitati, da so šli k blagoslovu samo zato, da bodo ljudje videli, kako „krščanski“ može da so njihovi poslanci. Saj ni bilo treba, da „Edinost“ tako črni svoje izvoljence, ko bi se vendar prav lahko navedli še drugi razlogi, zakaj da so šli poslanci k blagoslovu. So-li mar hoteli demonstrativno zunaj ostati, ko je šlo vse verno ljudstvo v cerkev ali pa naj bi bili šli ta čas na sprehod pri tem preklicanem dežju? Čemu torej misliti si najslabše nemašujočem duhovniku in možu, ki se čuti skoro prisiljenega brez takih duhovnikov,

nazaj in pije ž njimi še zadnje ostanke v sodu.

Popolnoma drugačnih misli kakor Alfonz Nunez je pa bil njegov prijatelj Karel Enrikez. Od mladih nog navdahnjen z izredno pobožnostjo je že zdavnaj sklenil, darovati svoje življenje Bogu in bližnjemu v njegov dušni blagor. Z dovoljenjem starišev, ki se niso mogli upirati volji božji, je prosil za sprejem v red mercedarcev. Ti tedaj še niso imeli v Panami pravega noviciata, ampak komaj nekaj koč, ki so jim bile njih samostan, in njihov prednik je bil tega mnenja, mladi tovariš naredi najboljšo svojo prekušnjo kot spremlje- vavec in pomočnik pobožnega o. Bobadile. Tako se je z blagoslovom svojih starišev in s sreem polnim svetih želja ukreal na svoje prvo apostolsko potovanje.

Ko se skriva Alfonz v krmarjevi kajuti, vidimo Karelno pri o. Bobadili v kajuti na zadnjem delu ladje, ki je bila za sedaj pretvorjena v kapelico. Deček pazno posluša duhovnika, ki mu pripoveduje, kako je preblazena Devica Marija ustanovila ta red, ko se je prikazala sv. Petru iz Nolaske in Rajmundu iz Penaforta in pobožnemu kralju Jakobu Aragonskemu in jim rekla, kako ljubo bi ji bilo njej in njenemu božjemu Sinu, če bi ustanovili red, ki bi odkupaval krščanske sužnje iz turškega jetništva. Pove tudi Karelno, ki niti za trenutek ne obrne oči od duhovnika, kako junaško obljubo store vsi udje tega reda, da se hočejo celo mesto ietnikov dati vkle-niti v suženjske verige, kakor hitro pridejo ti v nevarnost, da bi zatajili svojo vero; pove mu tudi par krasnih izgledov te junaške ljubezni do bližnjega.

kakoršen je tržaški škof, moliti svojega Boga. Sicer pa, ker „Edinost“ sama priznava, kako blagodejno upliva na verno ljudstvo, če gredo poslanci z narodom skupaj k blagoslovu, zato ji pa svetujemo, naj tudi tržaškim poslancem (tudi Sokolom) prav tople priporoči, da gredo vsako nedeljo in praznik ne le k blagoslovu, ampak tudi h krščanskemu nauku, ki se oznanjuje v štirih tržaških cerkvah v slovenskem jeziku, tudi naj gredo, kar je še večja dolžnost in pravi znak za „krščanske“ može, vsako nedeljo in praznik k sv. maši s slovenskimi napevi, ki preglašajo duhovnikovo latinščino na oltarju, tako, da so lahko brez vse skrbi da bi se oskrunila njihova ušesa in motila njih pobožnost. O Velikonoči naj vsako leto z vernim narodom skupaj prejmejo svete zakramente, ker je to znak, da se še drže vere svojih očetov. Vse to naj „Edinost“ prav tople priporoči našim tržaškim poslancem žalujočim po pokojnem Ferrerju. To je nujno potrebno, ker bi ne bilo prav, če bi se narodu ukrali tako blagodejni uplivi in bi se ljudstvu še dalje pustil dvom, da naši izvoljeni poslanci niso dovolj krščanski možje. Le na delo, mi vas bomo pri tem gotovo podpirali, ker dobro vemo, da je vse to zelo potrebno za naše ljudstvo in ker nam je dobro znano, da radi kake oficijelne udeležbe pri enem blagoslovu, ki je čin uljudnosti, še nimamo v svojih poslanih krščanskih mož. Tako bomo delali skupno rama ob rami v bratski slogi, brez bratomornega boja in pri prihodnjih deželnozbornih volitvah gremo složno v boj za krščanske može!

Našega gospoda župnika Škrbea pa ni bilo treba „Edinost“ prav nič vlačiti čkoli po deževnem dopisu s „čestitim“ in sličnimi stvarmi. Če ne bote pustili naših mož, ki ne marajo za vašo pohvalo, pri miru, vam povemo, zakaj so bili vsi trije poslanci „mili gosti“ pri g. učitelju in ne — kje drugje! Ste razumeli?

NOVICE.

n **Imenovanje.** Veleč. g. Brunon Kratzig, dosedaj katehet na c. kr. deški ljudski šoli, je imenovan katehet na c. k. deklški meščanski šoli. Veleč. g. Henrik Šonc, č. konzistorialni svetnik in vodja deškega semenišča, je imenovan katehet na c. k. deški ljudski šoli. — Čestitamo!

n **Sestanek duhovščine.** V četrtek se je sešla v Pazinu duhovščina hrvatskega dela Istre na posvetovanje o nabiranju darov za pazinski konvikt in o drugih svojih stanovskih zadevah.

n **50-letnico** samostanske obljube je praznovala te dni opatica tukajšnjega samostana benediktink pri sv. Ciprianu m. Gertruda Stanco. Ves čas svojega samostanskega življenja je delovala kakor učiteljica na notranji deklški šoli in bila v tem času trikrat izvoljena v opatico.

n **Izid nadomestne državnozbornske volitve** v III. mestnem okraju, ki se je vršila minolo nedeljo, je sledeči: Italijanski liberalci dr. Pitacco je dobil 2798 glasov, mednarodni socialist 1667, slovenski kandidat dr. Slavik 644, italijanski narodni socialist Pagnini 333 in samostojen italijanski kandidat dr. Depangher 80 glasov. Različnih glasovnic je bilo 18. Absolutna večina je torej znašala 2771 in je zmagal italijanski liberalci dr. Pitacco z večino 27 glasov. To je klaverna zmaga italijanskih liberalcev v Trstu. Še do te klaverne zmage ne bi bili dospeli, če bi ne bil magistrat 26 hiš v

Solze stopijo dečku v oči in on reče: „Škoda, da ni v novem svetu nobene priložnosti, dati svoje življenje za krščanske sužnje pri Turkih!“

Z žalostnim nasmehom odvrne o. Bobadila: „Za krščanske sužnje pri Turkih res ne moremo dati življenja, pač pa za krščanske sužnje pri Špancih! Ali ne vidiš, kako krščanski Španci iz gole lakomnosti usuznjujejo uboge Indijance, tudi krščanske, in ravnaajo ž njimi skoro prav tako grdo kakor Turki z našimi jetniki. Ne, moj sin, ker te je Bog poklical v naš red, ti ni treba hoditi na Turško, da izpolniš njegova pravila. To storimo lahko tukaj, ako rešujemo uboge Indijance iz španske suženosti, v katero jih vklepa lakomnost in sebičnost kristijanov. Bodi le priden in pobožen, da ti Bog pomaga s svojo milostjo, in glej, da se priučiš jezika Indijancev. V mojo staro glavo nočejo več te čudne besede; ti si pa še mlad in se lahko še veliko naučiš, zato sem te vzel seboj. Toda sedaj pa opraviva večerno molitev. Prižgi sveče pred podobo naše ljube Gospe!“

Ko še klečita pred oltarjem in deček odgovarja duhovniku, ki moli naprej, vstopi kapitan in moli ž njima. Po končani molitvi pa reče:

„Jutri na vse zгодaj se odpeljemo. Bi li mogli maševati že ob treh?“

„Zakaj ne, Karel mi bo stregel,“ odvrne duhovnik.

„Že prav; berite mašo v čast naše Kraljice presvetege Rožnavega; vsi morajo biti pri maši. Zdaj pa lahko noč!“

Kmalu utihne vse na ladji in v pobožni molitvi zaspi Karel poleg o. Bobadile. Ne tako njegov prijatelj Alfonz v ozki

ulici Chiozza izločil iz tega okraja — kakor on pravi v administrativne svrhe — in zavrnil 22 slovenskih reklamacij in najbrž še kaj drugih.

n **Iz pravosodne službe.** Svetnik deželnega nadsodišča v Trstu dr. A. Cristofletti je imenovan dvorni svetnik najvišjega in kasacijskega sodišča. — Premeseni so: Dr. P. Riosa iz Vodnjana v Poreč, Dr. M. Oršič iz Pazina na Krk in Dr. Postet iz Poreča v Vodnjan. Sodnika sta imenovana avskultanta dr. N. De Mori za Pazin in dr. Gradnik za Vodnjan, pridelen za službovanje v Pulo.

n **Pačenje krajevnih imen.** Opatjeselo na Krasu je konečno vendarle dobilo svoj poštni urad. Uradno ime tega novega poštnega urada na čisto slovenskih tleh bo: **Oppacchiassela - Opatje Selo.** Kako smešno, neumno, če ne tudi zlobno!

n **Ali se nič ne pohujšate?** V nedeljo so igrali v „Narodnem domu“ igro „Zaza“ sliko iz življenja v 5 dejanjih. Kakor nam poroča „Edinost“, proizvajajo to igro že deset let po raznih odrih sveta. „Edinost“ nam tudi pove, zakaj da jo občinstvo tako rado gleda in posluša: „Zaza“ ni nikak literaren (pisateljski) umotvor, ampak občinstvo jo ima rado zato, ker je to verna, dobro pogojena slika zajeta iz vedno zanimivega življenja pariškega demimonde-a. *) „Edinost“ nam pove vsebino te zanimive slike iz življenja pariškega vlačug še bolj natančno:

„Zaza“, vesela ljudska pevka, je ljubila mnogo, toda vse ljubljence je lahko pozabila. Ljubezni do Dufresue (čitaj Difrezi) pa ni mogla prebleti tako naglo in zato si ohrani stalen spomin na prijetne ure prežite v njegovi družbi. Pred nami se začena ljubezen s prvim poljubom, vidimo ju veselo kramljati in ko se ločita za par dni, ona in Dufresue, je Zaza vsa iz sebe in hiti še na kolodvor, da se še enkrat poslov. Ko pa pove Cascart, da je njen ljubljeneec oženjen, tedaj hiti v Pariz, da se prepriča o istinitosti te govorice, ki jo pa na njeno največjo žalost izve od Toto, da je resnična. Na tej poti jo spremlja Simona in jo skuša tolažiti. Dufresue pride iz Pariza in ona ga skuša nekaj časa, nazadnje pa mu pove, da ve vse, da je on oženjen in da ljubi on le svojo ženo in ne nje. In ko mu reče ona, da je povedala vse, kar je preživel ž njo, tedaj vzkipi Dufresue in jo imenuje vlačugo. Naposled, ko pove Zaza resnico, namreč da ni ničesar povedala njegovi ženi, hoče on jo Dufresue zopet pridržati toda ona ga zavrne in noče več videti.“

Take-le slike iz življenja pariškega velikomestnega vlačugarstva vprizarjajo v takozvanem Narodnem domu našem slovenskemu ljudstvu in naši slovenski mladini — in jih ni prav nič sram! Čemu predstavljajo take igre? Se je li možno iz te igre kaj lepega, zlahtnega naučiti? Kake vzore naj ponese naša slovenska mladina domov, ko se vrača od slovenskega odra, kjer je gledala pred seboj odprto francosko vlačugarstvo? Tako se mora naša mladina potapljati v močvirje in tako mora narod propadati in puščati svojo rodno grudo drugemu čistejšemu zarodu. Nas tako po-

*) Francoska beseda „demimonde“ pomeni „pol sveta“. Kar je pa spisal Francoz Dumas (čitaj Dima) veseloigro z naslovom „demimonde“, pomeni ta beseda družbo vlačug, igralcev in pustolovcev, kakoršne kaže dotična veseloigra. Imenujejo se „pol sveta“ v nasprotju z bogatini, ki imajo „ves svet“ in koje hočejo ti lahkoživci posnemati.

krmarjevi kajuti. Njegova vest mu ne da miru zaradi hudega prestopka, do katerega sta ga dovedla njegova trma in nepokorščina, in angel varih ga opominja, naj takoj popravi, kar je storil napakega. Toda trma in napačna sramežljivost ga zadržujeta, da pobije vse pomisleke. Slednjič zaspi. Kako dolgo je spal, tega ne ve; zbudi ga naenkrat glasno bobnanje. Kapitan je namreč ukazal budnico ob polu treh. Po vsi ladji je kmalu vse polno šuma in ropota; mostvo se postavi na krovu v vrsto in pristovuje sveti maši. Nato se oglase razna povelja in piščalka nadmornarja. Takoj pristopi nekaj mornarjev k vretenu; veriga, na kateri je priklenjeno sidro, zaskrip-lje, jadra se razpno in počasi se začne ladja premikati, kakor opazi Alfonz na tem, ker se začne ladja zibati in valovi šumeti. Še enkrat začuje glas svoje vesti in svojega angela varih — zaman! Rozarijo se obrne proti jugozahodu in zdrži vedno hitreje po morskii gladini, gnan od vetra in oseke.

Ko se je začelo solnce počasi in veličastno dvigati iz morske površine, je plul Rozarijo že daleč zunaj v krasnem zalivu, skoro najlepšem na svetu. Na levi so se dvigali čarobni otoki iz tihe vodne gladine; prvi solnčni žarki so pravkar pozdravljali vrhove visokih palm in sveža vzhodna sapa je prinašala sladki cvetlični vonj iz gozdov na krov. Suhe dežele na vzhodu že ni bilo videti in tudi na severu so polagoma izginjali zadnji gorski vrhovi.

(Dalje prihodnjič.)

četje v dno duše boli in očitno protestiramo proti takemu pohujševanju mladine. Seveda se občinstvo, hrepeneče po čutnosti in mesenosti, kaj rado udeležuje takih predstav in nesejo taki večeri gledališkemu podjetju lepe dobičke, toda zaradi „gšefta“ tržaskih „narodnih“ dramatikov ne prodajamo mi svoje slovenske mladine, v kolikor je še nedolžna! To mladino svarimo in bomo svarili pred tržaskim Narodnim domom. Pristaši „Edinosti“ pa, ki so sramežljivo povesili oči pred knjižico ljubljanskega škofa, se čisto nič ne pohujšujejo nad slovenskim odrom v Trstu.

n Umazana slovensko-hrvaška vzajemnost. Kako nesramno gonjo so začeli liberalci proti ljubljanskemu škofu radi knjižice, ki jo je izdal za zakonske ljudi, smo poročali že v zadnji številki. Kot nesramne pohujšljivce mladine so se razkrinkali ti oboževalci morilca Ferrerja. Knjigo, ki je namenjena samo zakonskim in zaročencem, so v najbolj nevarnih odstavkih ponatili in razmetali med mladino. Toda tudi pri tem gnusnem delu niso ostali osamljeni. Tudi ta njih nesramnost je vnovič potrdila resnica, da so sovražniki božji in čistega življenja po vsem svetu in med vsemi narodi zvezani med seboj in da ga ni v tej točki razločka med Slovanom in Nemcem niti sedaj pod vsenemško Bienenrthovo vlado. Svojo gnusno robo so dali slovenski liberalci in pohujševalci mladine priporočiti tudi po nemških židovskih listih. — Tudi hočejo lepo pokazati svojo slovensko-hrvaško vzajemnost s tem, da so dali svojo umazano knjižico prevesti na hrvaški jezik. Brezverski hrvaški list „Pokret“ piše, da se je v samem Zagrebu prodalo te židovsko-spekulativne knjižice do 2000 izvodov in tolaži svoje preslece, ki je še morda niso prejeli v roke, da se knjižica, če bo razprodana, vnovič natisne. Knjižico bodo potem poslali tudi po vseh drugih hrvaških mestih. Razpošiljali jo bodo pa samo proti gotovemu plačilu, tako jim bo kaj neslo. Tako razumejo ti ljudje slovensko-hrvaško vzajemnost. Lepo pravi ljubljanski „Slovenec“, da ni bodoči vseslovenski (?) liberalni stranki čisto nič treba kovati svojega posebnega programa, temveč naj se organizirajo kar na temelju te svoje umazane knjižice, ki jih kaže take, kakršni so v resnici.

n Slovnico v roke! Recimo enkrat tudi to, saj vemo, da govorimo iz srca vsem omikanim slovenskim časnikarjem: „Slabša slovensčina kakor v „Edinosti“, se ne najde v nobenem slovenskem listu! Ali imajo njeni uredniki tako malo šol za seboj, ali pa jim je sploh tako malo mar za našo materinsko, da se jim ne zdi vredno vzeti kedaj v roko slovensko slovnico ali Levčev pravopis ali pa Breznikov „Besedni red“? Kdo naj to ve? Najbrž bo vsakega nekaj. Dokazov za to našo trditev je skoro toliko, kolikor je stavkov v eni številki „Edinosti“. Tu čitaš n. pr., kako je ljudstvo koga izbralo „svojimi zastopniki“, ali da so te misli navdajale „vseh“ in da je ta negotovost mučila „vseh“. Je li to še slovenska sklanjatev? O besednem redu v stavkih bolje, da ne govorimo. O naslonicah nimajo uredniki niti pojma. Istotako niti pojma o predlogih: Z, s, iz-, s-, u-, v-, vz- ali pa o tvoritvi izposojenih glagolov na „ieren“. Kaj pa ptujke? Teh je pa v „Edinosti“ toliko, da če ne ve človek precej latinščine in grščine, sploh ne razume tuintam celih odstavkov. Čemu uvajati toliko te latinščine v „narodno“ časopisje, če je še na oltarju narodu tako škodljiva? Vsega tega ne bi niti omenjali, ko bi šlo tu le za navadne čitatelje iz ljudstva, saj mi nočemo „Edinosti“ učiti, kako naj piše za ljudstvo, ker nam je še vseč, če je ljudstvo vsled spakcedrank in nerazumljivih stavkov ne mara čitati. Kar nam ni vseč, je pa to, da nimajo uredniki „Edinosti“ niti toliko obzira do svojih ostalih tovarišev časnikarjev in urednikov po slovenskih deželah, da jim neprestano trgajo ušesa s svojo grozno slovensčino. Zasebniku je hitro pomagano, kar proč zabaše „Edinost“, pa je prost; vse drugače je pomilovanja vreden časnikar, ki jo mora čitati, dasi se mu pri tem čreva obračajo. — Zato, gospodje uredniki „Edinosti“, slovensko slovnico v roke in nikar se ne sramujte učiti se na stara leta — slovensko!

n V Nar. del. org. so se izvolili razni odseki, kakor veseljeni odsek, časnikarski itd. Gospoda pa ni spoznalo potrebe tudi abstinentskega odseka, ker se boji za svojo gostilno, ki nosi samolaski napis. Narodna oštarijska politika!

n Imenovanje. Veleč. g. Ivan Butkovič, bivši urednik „Puškega prijatelja“ na Krku, je imenovan za docenta modroslovlja in dogmatike v osrednjem zadarskem semenišču. Prisrčno čestitamo!

n Italijanski general proti Avstriji. Na dan sv. Martina so blagoslovili v mestu Brescia v gornji Italiji novo vojaško zastavo. Pri tem povodu je imel general Asinari, poveljnik III. vojnega zbora, govor, ki je politične kroge zelo vznemiril. Rekel je: „Ko razvije italijanski kralj italijansko trobojnico (zastavo s tremi barvami, belo, rdečo, zeleno), tedaj naj se ozre polk (regiment) proti vzhodni meji, kjer se ozirajo italijanska mesta proti Benetkam in komaj čakajo ure odrešenja. Pomislite, dragi vojaki, da neodrešena mesta pričakujejo prav od vas rešitev. Naj

bo ta zastava zmagosna na dan rešitve!“ — Tako se je upal govoriti italijanski službojuči general proti Avstriji. Javno je pozival vojake, naj bodo pripravljeni na vojsko proti naši državi, da ji odtrgajo še Trst in druga „italijanska“ mesta, ki da si komaj želijo rešitve izpod avstrijskega jarma. Tudi če bi ne bile Avstrije in Italija dve zvezni državi, bi bilo tako govorjenje med dvema bližnjima državama nezaslišano izzivanje. — Ko so v Rimu zvedeli za ta govor generala Asinaria, so moža takoj poslali v pokoj.

n Sodnijska obravnava proti gospej Steinhel v Parizu. Kjer pridejo socialisti in židje do vlade, tam tudi zastoj iščeš pravice. Niti na sodišču nima več svojega zavetišča. Dokaz temu je najnovejši sodnijski škandal, ki se je zgodil te dni v Parizu. Pred sodniki je stala židinja, gospa Steinhel. Obdolžena je bila, da je umorila svojo mater in svojega moža-slikarja. Toda ona je valila vso krivdo na druge, nekam skrivnostne osebe. Vsa sodnijska obravnava pa je na človeka napravila utis, kakor da bi gledal kakšno komedijo. Saj pravijo celo židovski listi, da se je Steinhelova obnašala kot kakšna komedijantka. Vse je tajila, naložila je pa s tako predrznostjo, — celo proti predsedniku obravnave — kakoršne človek ni vajen slišati v sodnijski dvorani od strani obtožencev. Povod za to njeno obnašanje pa ji je dajala zavest, da se ji nič ne pripeti. Steinhelova je namreč zelo lepa, a ničvredna ženska. K njej so hodili razni visokostojeci dostojanstveniki. Z njo v zvezi je bil tudi bivši predsednik francoske republike Feliks Faure. Pravijo celo, da ga je ona, ki je bila orodje framasonov, tudi umorila. Ko so gospo Steinhel zaplirali dvojnega umora, je zagrozila, da bo objavila vse, kar ve in zna. Vsled tega je bila oproščena. Ta grožnja je prisilila francosko vlado, da je oprostila morilko, ker se je bala, da bi ona pred svetom odkrila ves gnoj, ki vlada na Francoskem. Tako izgleda pravica tam, kjer jo delijo socialisti!

n Nezaslišano. O naravnost nezaslišanem tlačenju koroških Slovencev priča žalosten slučaj, o kojem poroča predzadnji celovski „Mir“. Celovec, od koder dobivamo Mohorjeve knjige, je dvojezično mesto, slovensko in nemško ter je kot tako priznано tudi od ministrstva. Kdo si bi mislil, da ne bo v takem dvojezičnem mestu dovoljeno na kolo-dvoru prašati vozne listke v enem ali drugem deželnem jeziku! In vendar, kar je pač tudi med divjaki samoumevno, ni dovoljeno pri nas v Avstriji. V Koroškem deželni zboru je vstal letos sam namestnik deželnega glavarja in celovski župan Metnitz in zagrozil Slovence, da jim bo prekrbel par dni zapore, če bodo na celovskem kolo-dvoru govorili slovensko, ne da bi bi zadel na odpor vladnega zastopnika, ki je molčal ko grob. Pa nikar si ne mislite, da je to samo prazna grožnja. Dne 4. t. m. je moral skusiti nad sabo to nezaslišano krutost mož-poštenjak, na vsi Spodnji Koroški dobro znani slovenski župan g. Pavel Miklavčič. Ta mož, ki je župan čisto slovenske občine Blato, je zahteval na kolo-dvoru dvojezičnega mesta Celovec vozni listek v slovenskem jeziku, pa ga ni dobil. Pač pa ga je službojuča uradnica še žalila in blizu stoječi mestni redar se je nad njim zarežal, že to je nezaslišana predrznost. Ker ni g. Miklavčič dobil voznega listka, je moral iti brez istega na vlak. Z vlaka ga je zopet iztiril redar in ga gnal k postajenačelniku. Ta je zahteval od njega za kazen 6 K in ga dal še povrh vkleniti. Redar je g. župana vklenil in vklenjen je moral g. Miklavčič med dvema redarjema na magistrat kakor kak hudodelec. Tu so mu pretnili vse žepe in samo orožni list, ki ga je imel pri sebi ga je rešil ječe. — Kaj takega je možno v naši bivši Avstriji pod ministrstvom Bienenrth! Ko bi ne znali železniški uradniki z mestnim županom tega da se jim ni od strani vlade ničesar bati, se gotovo ne bi upali tako postopati saj ni g. Miklavčič nič drugega zakrivil, kakor da se je poslužil pravice, ki mu jo daje avstrijska postava. Res je zadnji čas, da konča v naši državi tako krivično enostransko postopanje proti nemškim narodnostim in da se zgodi, kakor je cesar svoj čas izrazil: „Naredite mir med mojimi narodi!“

n Porotno sodišče v Gorici. Jesensko zasedanje porotnega sodišča v Gorici prične z 29. novembrom t. l.

n V Mariborsko kaznilnico so odpeljali onega Nanuta iz Št. Andreža, ki je bil zaradi umora svoje ljubice obsojen v smrt na vešalih, a je bil pozneje pomiloščen na 10 let ječe.

n Goriška kršč.-soc. zveza je začela zopet z rednimi predavanji v „Centralovi“ predvorani, kjer je bil prej kinematograf. Prvi je predaval minolo sredo ob 8. zvečer dr. Dermastia o draginji živili.

n Umeščen je bil na župnijo Avber na Krasu veleč. g. Karol Lampert, dosedaj kaplan v Staradi.

n Nazadovanje soc. dem. V Gradcu na Štajerskem imajo te dni volitev v mestni svet. Volil je dosedaj 3. razred. V tem razredu so že mnogo let zmagovali soc. demokratje, sedaj so pa propadli, med njimi celo drž. posl. Resl in dež. posl. Schacherl. Ljudstvo jim je obrnil hrbet ker je uvidelo, da mu socialisti pred volitvami obljubijo

nebo in zemljo, ko so pa zvoljeni, ne store zanj nič.

n Tatovi so obiskali judovsko sinagogo. nahajajoči se v ul. Scuole Israelitiche št. 2, v terek po noči. Vkradli so sv. pismo in iztrgali iz istega razne okraske v vrednosti okrog 6000 K.

n Legar ali tifus razsaja že nekaj mesecev v Pevni pri Gorici. Zdaj so oboleli na tej hudi in nevarni bolezni tudi nekateri bolniki po goriški okolici in po Kanalskem.

n Žid vstopil v katoliško cerkev. Dne 9. t. m. se je dal v Rimu krstiti bivši občinski zdravnik v Boveu dr. Ernest Fürth. Krstil ga je kardinal Cassetta. Botra sta mu bila en papežev kamornik (pri krstu) in en škof (pri birmi). Po svetem obredu je bil dr. Fürth peljan pred sv. Očeta, kjer je prejel papežev blagoslov. Skoro gotovo pristopi tudi njegova na Dunaju bivajoča družina h katoličanstvu.

n Proti Ferrerju. Okrajno glavarstvo v Kopru je razveljavilo sklep občine Milje, da se imenuje neki prostor po Ferrerju. Občinski zastop v Miljah se bo proti temu odloku pritožil.

n Iz četrtega nadstropja je padel petletni fantek Marij Florio blizu tržskega pokopašča. Ko je bil sam doma, je splezal na okno, zgubil ravnotežje in padel. Hudo po-bitega so prepeljali v mestno bolnišnico.

n Brezplačno iz Amerike nazaj. Osrednje društvo sv. Rafaela na Dunaju, ki se peča z varstvom katoliških izseljencev, razglasa: Oni Avstriji, ki so v Ameriki v veliki revščini in brez vsakega zaslužka, naj se predstavijo avstrijskemu konzulatu v dotičnem kraju. Tam naj izkažejo svojo popolno ubožnost in dotični konzul bo preskrbel, da se prepeljejo brezplačno na stroške avstrijskega notranjega ministrstva zopet nazaj v domovino. — Če ima kdo zelo uboge sorodnike v Ameriki, ki so brez vsakega dela in bi radi prišli zopet domov, naj jim spo-toči to ugodnost.

n Na goriški realki so, kakor beremo po listih, nekateri profesorji, ki mesto, da bi se držali svojega predmeta, radi zbadajo proti katoliški cerkvi in veri sploh. Iz ust takih profesorjev se sliši zasmehovanje svet-nikov, kakor n. pr. o priliki potresa v Mes-sini, ali pa bogokletstvo n. pr. da je imela Marija Devica več otrok, in da Jezus ni bil njen edinorojenec. Deželni šolski svet goriški bo moral krepko poseči v te razmere in povedati profesorjem, da morajo učiti na temelju postave.

n Igra „Rokovnjači“ se ne sme vprizoriti brez dovoljenja lastnika dr. F. Eiricha, advokata na Dunaju. Ker je neko društvo na Gorenjskem brez njegovega dovoljenja vprizorilo to igro, ji je naložil lastnik globo 50 K, ki jo je potem na prošnjo društva znižal na 25 K. Naša društva opozarjamo na ta slučaj, da ne bodo imela škode.

n Velik požar — 10 mrtvih. V severni Ameriki blizu Novega Jorka je izbruhnil v neki tovarni požar. Uslužbenih je bilo 45 delavcev. 35 se je jih še pravočasno rešilo, deset jih je pa našlo v ognju strašno smrt.

n Župan v Gradežu je postal D. Marchesini. Kakor znano, so pri letošnjih občinskih volitvah v Gradežu zmagali italijanski liberalci.

n Železniška nesreča. Pri postaji Montecelio na Italijanskem sta na dan svetega Martina [trčila skupaj dva vlaka, en tovarni in en osební vlak. Osební vlak se je pal raz nasipa. Res čudno, da se ni pri padcu celega vlaka noben iz med potnikov, ubil, bilo je le 14 ranjenih.

n O velikih nevihtah se mnogo bere te dni po časopisih. Najhujši viharji so bili na otoku Jamaika v srednji Ameriki. Tam so baje cela mesta popolnoma opustošena. Morje je poplaval obrežje daleč notri v deželo. Vrh tega so morali biti tudi podmorski potresi, ker je podmorska brzjavna zveza krog tega otoka povsod pretregana. Tudi na Dunaju so imeli minolo soboto hud vihar, ki je podrl po ulicah mnogo ljudi in jih več ali manj poškodoval.

n Dopolnilna volitev za deželni zbor goriški iz splošne kurije, ki je nastala potreba vsled smrti deželnega poslanca Al. Jeriča, bo v nedeljo dne 19. decembra morebitna ožja volitev se vrši pa dne 28. decembra.

Iz okolice.

n Iz sv. Ivana. V predzadnji številki „Zarje“ smo poročali, kako malo se pri nas posvečujeta nedelja in praznik. Pretečeno nedeljo je pa Bog pokazal, da je nedelja njegov dan. 20-letni mladenič Avgust Šahar iz sv. Ivana je šel ta dan brez vsake potrebe postavljat v Gropado na neko novo hišo žleb. Toda, komaj je bil na strehi, se mu zdrsne in pade 6 metrov globoko; zlo-mil si je vrnil in bil takoj mrtev! Prepe-ljali so ga v mrtvašnico v Bazovico, od tam pa na dom, k sv. Ivanu, kjer se je vršil pogreb — Ob tej nesreči kličemo našemu ljudstvu: Spoštujte tretjo božjo zapoved. Člani našega telovadnega odseka. „Orel“ se pripravljajo na veselico. Igrala se bo krasna igra: „Za Križ in svobodo“. Dobiček je namenjen nabavi telovadnega orodja. — „Mar-jina družba“ bo uprizorila meseca decembra krasno igro: „Dve materi“.

Iz Istre.

n Iz Podgraj v Istri nam pišejo: Te dni je prošil po naši vasi miloščno nek ubožec, jako slabo oblečen, star 30—35 let, črnokast, malo obraščen, male postave ter slaboumen. Pretekli teden pa so ga našli ljudje poleg ceste, ki vodi iz šenpetrsko-čabranskega gozda, en četrť ure daleč od vasi Zabiče mrtvega, golega, le okoli ledij je bil zakrit. Pokopan je bil v Podgrajah. Kdo da je bil in odkod je, je popolnoma neznano. Malo preden so ga našli mrtvega je prošil voznike vode. Bog bodi milostljivi, nesrečnemu! — Od tod je šlo in gre še vedno mnogo moskih v Ameriko. Akoravno se hvalijo, da je dober zaslužek, vendar jih je toliko globoko zadolženih. Nesrečni alkohol!

n Iz Mačkolj. Že dolgo se nismo oglašili v cenjeni „Zarji“. Ali sedaj smo siljen spregovoriti, ker želimo od naših nasprotnikov nekoliko pojasnila. — Da si se ne da z našimi nasprotniki nič poštenega dogovoriti, bi vendar radi znali, kakšne namene imajo voditelji njih društva „Primorsko“. Da bi uničili naše katoliško društvo, nagovarjajo naše ude, da bi se upisali v njih društvo. Nekateri so res zvabili, toda mi ne počemo za njimi, ker brez takih značajev bomo izhajali. Saj smo zvedeli, da je „dezertiral“ od nas en ud samo radi tega, ker ni kazalo v našem društvu preveč po pijači. Ako ima društvo „Primorsko“ pijančevanje za svoj program, je to res žalostno znamenje za društvo, ki pravi, da ima namen širiti izobrazbo. Člane našega društva se napada povsod in neka oseba ima za to menda posebno pooblastilo. Žal nam je, da toliko Mačkoljanov veruje tem ljudem. Zato jih pa opozarjamo iz najboljšega namena, da premislijo dobro kam da jadrajo. Vedo naj, da jadrajo v gotovo pogubo, če jadrajo za našimi nasprotniki. Mačkoljani, vzbudite se, ter pogledajte, kje so Vaši pravi prijatelji!

„Primorci“ pravijo, da so dobri kristjani, kar hočejo s tem dokazati, da hodijo tudi na romarske izlete. Vprašamo jih, če ste tako dobri kristjani, zakaj pa nasprotujete našemu katoliškemu društvu? Če plačujete — v dokaz svojega krščanstva — sv. maše, zakaj pa imate med svojimi člani junake, ki pravijo, da ni Boga in večnosti? Zakaj zaničujete duhovnike, saj so vendar krščanski? Če ste taki kristjani, zakaj imate v vašem društvu anarhistično, svobodomiselno „Edinost“. Zakaj je ne nesete na gnoj ter ne naročite „Zarje“, ki je krščanska? Prosimo odgovora! Udje S. K. I. D.

Cerkveni vestnik.

n Jubilej sv. Očeta. Sv. Oče Pij X. je praznoval popolnoma na tihem minoli terek 25-letnico svojega škofovskega posvečanja. Dne 16. t. m. je bilo 25 let, kar je bil najvišji goglar katoliške cerkve posvečen v škofa za mesto Mantova v severni Italiji. Ker so pa sedanje razmere v Rimu radi zadnjih izgredov in sploh radi napetosti splošnega položaja tako žalostne, je odklonil sv. Oče vsa romanja, ki so bila za ta dan namenjena v Rim kakor tudi vse druge zunanje slovesnosti. S tem seveda ni rečeno, da ne bi smeli katoličani po vsem svetu pokazati svojo sinovsko udanost do svojega najvišjega duhovskega očeta s tem, da molijo za Petrovega naslednika in vidnega Kristusovega namestnika na zemlji. Zato praznujejo vse škofije po svetu na kak primeren način to 25-letnico. V naši škofiji je prevz. g. škof odredil sledeče: Škofovski jubilej sv. Očeta se ima praznovati v nedeljo dne 21. t. m. Na predvečer se ima pol ure zvoniti po vseh cerkvah. V nedeljo se ima opraviti slovesna sveta maša z molitvo za papeža. V primernem cerkvenem govoru se ima priporočiti nabiranje Petrovega novčiča. Prevzvišeni gosp. škof bo daroval ta dan slovesno pontifikalno mašo v cerkvi Dev. Marije Večje (pri jezuitih). Po sv. maši pa bo s posebnim pooblaščenjem sv. Stolice podelil papežev blagoslov s popolnim odpustom. Popoldne bo pred izpostavljenim Najsvetejšim zahvalna pesen in po molitvi v splošno zahvalo se pristavi še molitev za sv. Očeta. Zvečer po Zdravi Mariji se ima spet pol ure zvoniti.

Vestnik S. K. S. Z.

n Mladeničem. Deloljubna mladina K. I. D. v Trstu se je pričela živahneje gibati. Zasnovala si je „Mladeniško zvezo“, ki jo zbira pogostejše, kot je bilo preje mogoče. Vsak terek in četrtek ob 7. in pol zvečer ima sestanke v društvenih prostorih, ulica San Francesco št. 15. I. nadstr. na desno. Na to opozarjamo vse mlade prijatelje in somišljenike tržaske, posebno pa tudi one krščanske misleče mladeniče, ki prihajajo iz dežele v Trst v službe in na delo. Vabimo jih, da se nam pridružijo in jih zagotavljamo, da najdejo v nas dobre prijatelje in tovariše, v društvu pa izobrazbe in razvedrila.

Vestnik S. K. S. Z. Častite gospode duhovnike, ki še niso vrnili izpolnjenih vprašalnih pol, najuljudneje prosimo, da blagovolijo čim preje vpslati dotične podatke, ker sicer nam onemogočijo podati zanesljivo poročilo o naših razmerah. Prosimo!

Za kratek čas.

Primeren čas. Učitelj: Vse v naravi ima svoj čas, v juliju se žanje žito, v oktobru trga grozdje. Kdaj je pa najprimernejši čas, za otresanje jabolk? — Učence: Ko ni gospodarja blizu!

Književnost.

kn „Katoliška Bukvarna v Ljubljani“. priporočila cerkvenim pevskim zborom sledeče „Božične pesmi“: 14 božičnih pesmi za mešani zbor. P. Angelik Hribar — F. Hugolin Sattner. Part. K 2.—, glasovi po K —.50. — Zveličar nam je rojen za ženske glasove in Offertorium in festo Epiphaniae Domini za mešani zbor. Fran Kimovec. Part. K —.40.

Rihar renatus. Fran Kimovec. 21 pesmu našemu Gospodu za mešani zbor. Part. K 3.—, glasovi po K —.40 Ta kra na zbi ka obsega poleg raznih drugih za Gospodove p aznike zloženih pesmi tudi 2 božični, 4 po tne, 2 velikonočni itd. — Nepečenlive o za luge Riharjeve, ki je položil temelj lovenskih cerkveni glasbi; njegove pesmi so pri nas ljubke znanke. G. Kimovec jih je mojstersko preuredil tako, da odgovarjajo današnjim zahtevam in pokazal, kako zamore dobra harmonija povzdigniti še tako preprost napev.

„Cerkvena pesmarica“ za Marjino družbo 1. del za štiri enake (ženske ali moške) glasove. Anton Grum. Part. K 2.— — Ta bogata zbirka obsega poleg raznih udomačenih mašnih ali za cerkveno leto prirejenih pesmi tudi 2 adventni, 4 božične, 1 za Novo leto, 2 za sv. 3 kralje, 2 za Ime Jezusovo, 5 postnih, 3 Velikonočne in mnoge druge pesmi.

Katol. Bukvarna v Ljubljani.

kn Rihar Renatus, 21. pesmi našemu Gospodu. Prvi zvezek: 3 razne, 4 postne, 2 božični, 2 velikonočni, 1 za Vnebohod, 8 za Sv. Rešnje Telo, 1 na čast presv. Trojici. Za mešan zbor uredil Fran Kimovec. Cena partiture 3 K, posameznim glasovom a 40 v. 1908. Založila Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Bila je presrečna in za naše glasbeno življenje pomembna misel, da je nadarjeni skladatelj Fr. Kimovec oživil Riharja. Rihar je za slovensko glasbo, kar je bil Vodnik za naše pesništvo in nobene skladbe in napevi se niso našemu ljudstvu tako priljubili ter se ukorenili v narodu kakor ravno Riharjevi in zato, ker so v svoji melodioznosti tako lahki in preprosti, da se nehote primejo. Svoj čas je pelo naše ljudstvo Riharjeve nabožne pesmi ne samo v cerkvi, marveč na domu in na polju. Fr. Kimovec je storil veliko delo, da je Riharjeve umotvore zopet spravil na dan in jih po zahtevah moderne glasbene umetnosti predelal, da je napeve z izborna harmonizacijo povzdignil do čudovite lepote. Brezdvoma bo „Rihar renatus“ zopet zavladal in mlajši g. organizati ga bodo, kakor so ga starejši, v cerkvi postavili na častno mesto, da ga napravijo za splošno narodovo last.

Ljubitelji in gojitelji nabožne glasbe: Posezite po prenovljenem in oživiljenem Riharju v čast Božjo in povzdigo ljudske vernosti in lepočutja! Dobi se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

kn Venček triglasnih narodnih pesmi za šolo in dom. Sestavil in na svetlo dal Anton Kosi. V Ljubljani 1909. Natisnila učiteljska tiskarna, založil izdajatelj A. Kosi. v Središču na Štajerskem. Cena partituri 50 vini. Pr večjem naročilu znaten popust. Priporočamo.

DAROV I.

V. Izkaz darov za novo cerkev v Podgradu v Istri.

Činovniška zadruga, Senj K 10; Tončič Lovro nadučitelj V. Mune K 5; Orlandini Vincenc kanonik Poreč 5 K; Černigoj Al. oficijal Vipava 2 K; Korišič Jos. namest. sluga Trst 16 K; Prelovšek Marija post. eksp. Črniče 1 K; Posojilnica, Vitanje 10 K; Dugar Luka upr. „Primorca“ Gorica 5 K; Hranilnica in posojilnica, Vipava 20 K; Selan Mat. kapl. Preserje 2 K; Setničar Angela učitelj. Sv. Ivan-

Trst 4 K; Sincich Pet. dek. kanonik. Trst 20 K; Ukmar Jak. kapl. Trst 2 K; Aničič Jos. kapl. Zvončič 5 K; Hranilnica in posojilnica Št. Jakob ob Soči 14 K; D. Agapito Agapito, vikar Poreč 1 K; Društvo za štednjo i zajmove, Sv. Križ-Kastav 10 K; Jelusič Rajm. župn. Bersec 10 K; Župni urad, Pliherk 2 K; Žiganto Sv. kapl. Sv. Križ-Kastav 2 K; Buttignoni Just. kapl. Trst 4 K; Salvi Mihael škof. tajn. Poreč 2 K; Pavlica Ul. nadučitelj. Rihemberk 2 K; Jedretič Kuzm. kapl. c. k. učit. Kastav 5 K; Kadunc Franc, žup. Krašnje - Lukovica 2 K; Kokolj Karl, c. k. morn. kurat Pulj 4 K; Fabjančič Anton, V. Lošinj 3 K; Čížek Jos. dek. Jarenina 2 K; Hranilnica in posojilnica Boljunec 5 K; Obitelj Mučič, Boršt 3 K; dr. I. M. Kržišnik dek. Trnovo 20 K; D. Giacomelli Jak. Tereso 5 K; Vjekoslav Spinčič, prof. Opatija 50 K; Cenčič Dav. Št. Fiajn 5 K; Vrhovnik Iv. Ljubljana 4 K; Urbanaz Ant. Cittanova 10 K; Marj. vd. Jančerjeva Boršt 10 K; Vatovec Jos. V. Žablj 1 K; Jereb Matevž, župn. v pok. Primsko-Kranj 4 K; Rojce Iv. župn. Mirn 2 K; D. Liberij Aames župn. Tirolsko 2 K; Dr. Erlich Lambert knez. škof. tajn. Celovec 2 K; Dr. J. Quitt, knez. škof. tajn. Celovec 2 K; G. Luttner, dek. Celovec 2 K; Vatovec Tončka, šivilj. Sv. Ivan-Trst 4 K; D. Iv. Manfredi župn. Tirolsko 2 K; F. Wappir, kan. Celovec 2 K; Pirker Iv. Celovec 2 K; Jarm Iv. Žabljavas 1 K; Grösser Matija, Celovec 5 K; Widovitz Sv. kan. Celovec 50 K; Leonardi Ant. župn. Mezzokorona 5 K; Velhartický Jos. župn. Jelšane 10 K; Klun Zorko, župn. Veprinae 10 K; N. N. Klana 10 K; Gomišek Ant. miz. mojstr. Solkan 3 K; Angerer Heinr. dek. Celovec 3 K; Župni urad Klana 30 K; Neime-novan Pregarje 5 K; Šironič Šime kapl. Poljane-Ičić 10 K; Brezovšek Iv. kapl. Rihemberg 5 K; Flego Peter, kan. Trst 30 K; Zadnik Pregarje 5 K; Uredništvo „Zarje“ Trst 4 K; Gabrijelčič Augustina, Avče 1 K; Babič Iv. Sežana nabrala 13 K; Kolarič Ant. gimn. prof. Ptuj 1 K 20 v; Picka Jan župn. Malašovice 1 K; Mogel Iv. posest. Letuš-Štajersko 6 K;

Iskrena hvala vsem darovateljem! Bog povrni! Prosimo! Udano Cerkveno oskrbnitstvo.

KOLENDARČEK:

November-Listopad.

20 Sobota: Feliks Val., spozn.; Edmund Kralj; (Prvi krajec ob 6.35 zvečer).

21. Nedelja: 25. po bink. (O razdejanju Jeruzalema in o sodbi). Varstvo Mar. Device.

22. Ponedeljek: Cecilija, dev. muč., Maver, muč.;

23. Torek: Klemen, papež muč.; Felicitas muč., Zgod. kol.: bar. Žiga Cojz leta 1747.

24. Sreda: Janez od Križa, spozn.; muč.; Zgod. kol. + Simon Gregorčič, slov. pes. l. 1906.

25. Četrtek: Katarina, dev. muč.; Jukunda, muč.;

26. Petek: Konrad, škof; Sivester, opat. Zgod. kol. + Ant. Martin Slomšek l. 1800;

27. Sobota: Virgil, škof; Ahacij, šk.; Zgod. kol.: + Adam Mickiewicz leta 1855 (Šeep ob 9: 57 zjutraj).

Pravijo, da bo ta teden mrzlo.

SVOJI K SVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

KNJIGOVEZNIGO

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od priprostitih do najfinjših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vezanje in prevezanje missalov, raznih zapisnikov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez
TRST. — Ulica Cecilia šte. 9. — TRST.

Slovenec KONRAD SKAZA,

delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporoča za vsa cerkvena dela. Velikanska zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastoj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Kupite čevlje

pri poštenem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

Novo pogrebno podjetje

VIA VINCENZO BELLINI ŠT. 13.

Z bogato opremo za vsakovrstni pogreb ter prodajalnico mrtvaških predmetov, raznih vrst vencev, voščenih sveč, umetnih cvetlic, vencev in cvetlic za birmance in novice i. t. d., i. t. d.

se je preselilo

V CORSO ŠT. 49

blizu lekarne Rovis. (piazza Goldoni.)

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

ima svoj urad v Trstu, ulica delle Poste 9.

Sprejema hranilne vloge, za kojih varnost jamčijo vsi člani zadruge, katerih je sedaj okrog 400, solidarično z vsem svojim premoženjem, cenjenim nad tri milijone kron.

od vsakoga in jih polmesečno
obrestuje po **4 1/2 %** in na 60 dnevno odpoved po 4 3/4 % brez kakakega odbitka za rentni da-

vek, katerega plača hranilnica sama, tako, da dobijo vlagatelji odvoženih 100 K na leto čistih obresti 4 50 v, oziroma 4 K 75 v. Posojila daje le svojim. Urađuje se vsak delavnik od 9—12 ure dopoldne in od 3—4 in pol ure popoldne. V uradu pri sv. Ivanu se urađuje delavnik od 5—7 ure zvečer, ob nedeljah od 11—12 ure dopoldne.

Načelstvo.

PRODAJALNA

KATOL. TISK. DRUŠTVA

ulica Poste št. 9 - TRST - Telefon št. 2326.

Zaloga molitvenikov, v slovenskem, hrvatskem, nemškem in laškem jeziku, raznovrstnih rožnih vencev, svetinj, malih in velikih podob, različnih kipov in križev, vsakovrstnih palm za oltarje, sveč razne kakovosti za cerkveno in domačo rabo, raznega papirja in vseh pisarniških potrebščin i. t. d., i. t. d.

Za častite župne urade in gg. duhovnike ::

imamo v zalogi cerkvene tiskovice, kanon tabele, proprium za brevir in missale, rituale, brevirium, horae diurnae, vademecum, birete, kolare šemise, in sploh vse druge cerkveno potrebščine.

Družinska pratika za l. 1910.

Vsa cerkvena oblačila, zastave i. t. d. sprejemamo v popravilo ali preskrbimo novo.

Razprodaja uzigalic in kolekov za obmejne Slovence. - Znakov soc. zveze in dr.

Sprjemamo vsa KNJIGOVEŠKA DELA in preskrbimo tudi OKVIRJE ZA SLIKE.

Zahtevajte seznam naše prodajalne, ki se Vam pošlje brezplačno.

Uljudno se priporoča

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

NOVA TRGOVINA

ZGOTOVLJENE MOŠKE IN ŽENSKE OBLEKE :: :: ::

BOHINEC & CO

Via delle Torri 2 - TRST - Via S. Lazzaro 17.

(ZA CERKVIJO SV. ANTONA NOVEGA.)

Velika zaloga, točna in solidna postrežba

Stalne in nizke cene. — Naročila po meri izvršujejo se najelegantnejše in ceno.